

РЕШЕНИЕ

№ 2436

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **67** по описа за **2023** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на И. П. Т., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв.харизанов и адв.М., против Решение от 09.11.2022г., постановено по НАХД № 4830/22 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), с което се отхвърля жалбата на И. Т., срещу Заповед за задържане на лице № 3382з-363/24.03.2022 г. на старши полицаи в 07 РУ-СДВР. В жалбата са развити доводи за неправилност на съдебния акт, поради неправилно приложение на материалния и процесуален закон и необоснованост – касационни основания за отмяната му по чл. 209, т. 3 АПК. Касационният жалбоподател твърди, че заповедта не съдържа задължителни реквизити - фактическите основания за задържането, които биха убедили обективния наблюдател, че въпросното лице е извършило конкретно престъпление. Счита, че посоченото от първата инстанция Решение № 16/31.03.1975 година на ОСГК на ВС е неприложимо при обжалване на заповеди за задържане за срок до 24 часа по ЗМВР, тъй като няма изградена практика на задържаните лица да се връчват копия от докладни записки или други документи с които се допълват мотивите към тези заповеди, задържаните лица не се запознават с тяхното съдържание, което води до накърняване на правото им на ефективна защита срещу тях. Излага доводи за

нарушение на чл.5 от ЕКЗПЧОС и чл.8, § 1, във вр. чл.6§2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22.05.2012г. Позовава се на практика на Европейския съд за защита правата на човека. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отмени заповед Заповед за задържане на лице № 3382з-363/24.03.2022 г. на старши полицаи в 07 РУ-СДВР. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът по касационната жалба, полицейски орган при 07 РУ РПУ – СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. В представените по делото писмени бележки сочи, че не са налице твърденията от касатора касационни основания. Излага доводи за правилност на обжалваното решение и моли то да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба и счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с фактите по делото и доводите на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Подадена е в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалваното решение, районният съд въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установил, че на 23.03.2022 г. около 22.00 ч. в [населено място] служители от АП 156 на 07 РУ СДВР извършили проверка на Т., непосредствено до МПС, от което той бил слязъл. При проверката последният заявил, че държи в себе си наркотични вещества, закупени от него за 200 лв. - метаамфетамин и марихуана. Разпитано било и другото лице, пътуващо във въпросното МПС, което посочило, че Т. ползва наркотични вещества, поради което с първо действие по разследването - разпит на свидетел на основание чл. 212, ал.2 от НПК било образувано досъдебно производство №424/2022 г. по описа за 07 РУ-СДВР за държане без надлежно разрешително на високорисково наркотично вещество - престъпление по чл. 354а, ал.3 от НК. Жалбоподателят предал намиращите се в него вещества и бил задържан, за което била издадена процесната заповед № 3382з-363 от 24.03.2022 г. от старши полицаи в 07 РУ- СДВР. Със заповедта, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в 22.10 ч. на 23.03.2022г. И. П. Т. е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 07 РУ на СДВР. В заповедта е посочено, че задържането му е във връзка с престъпление по чл. 354а от НК. Заповедта за задържане е връчена на Т., видно от положения от него подпис на разписката към заповедта. Касаторът е освободен в 15.30 ч. на 24.03.2022 г.

С обжалваното решение СРС е отхвърлил жалбата на И. П. Т. срещу Заповед за задържане № 3382з-363 от 24.03.2022 г. от старши полицаи в 07 РУ- СДВР, с правно основание чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР. Съдът е приел, че полицейският орган законосъобразно е разпоредил задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР – при наличие на данни за извършено престъпление. Сигнал е до извод, че оспорената заповед е законосъобразна като издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати

съществени нарушения на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му. Посочил е, че тази принудителна административна мярка (ПАМ) е с превантивна функция, а именно цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В процесния случай досъдебното производство е било образувано с първото действие по разследването и номерът на същото е бил даден след задържането на Т. с процесната заповед. Приел е, че за прилагане на ПАМ е достатъчно само наличие на данни, обосноваващи предположение, за съпричастност на лицето към престъпление, което дава възможност на полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, като без правно значение за нейната законосъобразност е липсата на индивидуализация в достатъчна степен на престъплението, за което се задържа лицето по ЗМВР.

Решението е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни.

Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

Фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Правилни са изводите на съда, че заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР и че е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби, без да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В случая задържането е извършено именно поради наличието на предположение за извършено от страна на И. Т. престъпление – държал е наркотични вещества. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде този административен акт, но е допустимо мотивите, в т.ч. и фактическите основания, да се съдържат в друг документ, неразделна част от административната преписка, който да предхожда издаването на акта. (Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). Към преписката е представен протокол за доброволно предаване, в който се съдържат описани обстоятелствата и фактите, свързани с установяването на престъплението, за което има данни, че е извършено от Т. – държане на наркотични вещества /чл.354а НК/. По тази причина съдът счита, че фактите, съдържащи се в този протокол, подписан от жалбоподателя, следва да се отнесат към фактическите основания за издаване на обжалваната заповед, дори другите доказателства по образуваното дознание да не са били предявени.

Във връзка с последното - правилно СРС се е позовал на тълкувателната практика за мотивирането на административните актове, която позволява същото да бъде извършено в друг документ. Съставът приема, че дори да не е посочена докладната записка – заповедта е достатъчно мотивирана в степен да не засегне правото на защита на лицето. За субекта не е неясно по какви причини е задържан и същите касаят визирания текст и норма на престъплението, свързано с държане на наркотични вещества. Не трябва да се сочи кога, къде и с кого това е осъществено, тъй като подобен реквизит за заповедта не е изискуем. Същата цели единствено задържане на лицето обикновено не само за да се предотврати последващото му участие в деянието и да се предприемат съответните процесуални действия, но и събирането на допълнителни доказателства. Няма законова предпоставка за третирането на заповедта за задържане, която е административен акт - като обвинителен акт /за да се посочи къде, кога и какво е извършил/, тъй като целите са различни на двата акта. С оглед това и разписаните реквизити също се отличават. Отделно задържаното лице е запознато с правата си, за което е попълнил декларация.

Доказателства по делото в своята съвкупност обосновават извода на въззивният съд за съответствие на заповедта с материалноправните предпоставки за задържане на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Принудителната административна мярка има превантивен и преустановителен ефект, прилага се независимо от това дали престъплението е установено по несъмнен начин, поради което действията на оторизираните органи по разследването на извършеното престъпление, както и развитието на наказателното производство, нямат отношение към нейната законосъобразност.

Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

Следователно за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, се изисква да има данни от които да може да се направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно лицето да е извършило или да е съпричастно към извършването на конкретно престъпление.

В процесния случай такива данни са налице. Установено е, че Т. е държал в себе си значително количество високорисково наркотично вещество – бяло прахообразно вещество на бучки и тревна маса, за които той сам обяснява в протоколите, че е метаанфетамин и марихуана. Поради изложеното, не може да се заключи, че е задържан без да са налице данни за неговата съпричастност към извършено престъпление.

Тези данни според съда са напълно достатъчни, за да се направи извод, че касаторът има съпричастност към извършване на престъплението, описано в заповедта. В същия смисъл е и решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ "П. и П. срещу България", според което за да е налице обосновано подозрение, че едно задържано лице има отношение към извършено престъпление, следва да са установени факти и

да е налице информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление. Освен това подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § от КЗПЧОС, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на Т. са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.11.2022г., постановено по НАХД № 4830/22 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА И. П. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.